

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Herba tendra

En la Setmana del Llibre en Català d'aquest any em vaig encaterinar, entre molts altres títols, de *La vida i els fets d'en Justí Tant-se-val*, de

Josep Maria Folch i Torres, un títol que aplaudiria Josep Pedrals. És una novel·la de 1929 que ara ha revisat i reeditat l'editorial Adesiara. A la portada hi ha la mateixa il·lustració de Joan Junceda que apareix a l'edició del 29. M'hi començo a endinsar amb il·lusió i nostàlgia, tothora que em remet a les lectures d'infància amb aquells *Per les terres roges* i *Les aventures d'en Pere Fi*, que em van ajudar a fer la volta al món. En *Justí Tant-se-val*, un mossò d'hotel enamorat de Lluïsa de Marival, amb el pare condemnat a la guillotina, en l'època de Robespierre, que segons l'editor ens fa cavalcar cap al "desig impertorbable de justícia, cap a la capacitat de sacrifici per assolir un ideal". Té bona pinta. El cas és que aquesta setmana una bona amiga m'ha regalat un exemplar original, el volum IX, de *les Pàgines viscudes*, de Folch i Torres, amb il·lustracions de Junceda. Els protagonistes tenen

Som herba tendra amb impertorbable desig de justícia

noms que ja no surten a les llistes dels que es posen avui dia: Marianet, Niteta, Baldiró, Tomasó, i Menció, que protagonitza el relat: Menció, curt de memòria. Aquella herba tendra del camp de 1917, una literatura popular que feia camí per estendre's entre la massa de lectors. Folch i Torres ho aconseguia. Recordo la meva mare com me'n parlava, d'aquestes pàgines viscudes. De la mateixa manera que la gent parla de les sèries a les plataformes de *streaming*. I penso que, amb això de la llengua, ara l'advocacia de l'Estat ordena que en les seves comunicacions oficials valencians, mallorquins i catalans facin servir l'espanyol, menystenint el sentit comú, i el criteri científic universitari i filològic sobre la unitat de la llengua. De fet l'advocacia de l'Estat diu que aquesta unitat és un fet acadèmic que no té aplicació a la llei, a l'Estatut. Caldria enviar-los un exemplar de la *Breu història de la llengua als Països catalans*, de Bernat Joan i Esperança Marí, un eivissenc i una formenterenga, acabada d'aparèixer, però potser tant se val. Som herba tendra amb impertorbable desig de justícia, i em sembla que això també és una pàgina viscuda mantes vegades.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Noms

El net que la filla m'ha "donat" es diu Erill. Ho comunico als familiars i amics i és com si els digués Lúcia: vull dir que reben el nom exòtic amb naturalitat o indiferència. Tornaré a ser avi d'aquí a un mes, ara de part del fill. El nen es dirà Salvador. "Salvador? I per què Salvador?" "Sal... què?", va exclamar sense fer comèdia una amiga l'altre dia. Aquesta amiga sap d'on ve Erill: "Erill la Vall, poble de la Vall de Boí amb església romànica de campanar esvelt que conserva un descendent impressionant..." Algú coneix la vida i miracles de sant Salvador? És venerat a Horta de Sant Joan i a Santa Coloma de Farners... Hi ha pares, en aquests pobles o en altres, que imposin als fills el nom abans tan habitual de Salvador? Em sembla que seria més fàcil trobar-hi Pol, Marc, Ot, Aran, Ona, Lola... La filla d'una amiga es diu Lola. L'àvia es deia Dolors i li deien Lola. La neta rep directament la contracció, sense intermediari. El "meu" Salvador tindrà per patró un sant argentí d'aquest nom. La mare és argentina. No surt als calendaris d'aquí. Adoptarà el Salvador d'Horta,

Pol, Marc, Aran, Ona... Bé, abans s'havien dit Estanislau o Ildefons

18 de març, per celebrar el sant. Quan és santa Ona, sant o santa Aran? Ningú no se'n preocupa. Les onomàstiques reculen a favor dels aniversaris. Els pares de l'Erill han decidit de totes maneres que el nen farà el sant per sant Cristòfol, patró d'Erill la Vall. Hi ha a Erill gent jove que es digui Cristòfol? Més aviat es deuen dir Taüll, Boí... Barruera, no, suposo. La broma és de l'amic Vidal Vidal: "Sort que ha estat nen; si no li haurien posat Barruera." "Sort", un altre patronímic possible. O Trep. O Viella. O Ulledeona.

Sempre diem que anys enrere la gent duia noms "normals": Montser-

rat, Núria, Mercè, Joan, Josep... "De Joseps, Joans i ases n'hi ha a totes les cases." N'hi havia més: Enric, Carles, Antoni, Francesc -*Franciscu*-, Ferran -*Fernandu*-, Alfons, Lluís, Isabel, Cristina... No van ser aquests al seu moment exòtics i estranys? Alguns evocuen membres de la reialesa llavors regnants. Les revistes del cor han estat més suggestives que el santoral. No diguem les cançons i els seus intèrprets: Vanessa, Rosalía... Ara vindran les Rosalies. I les Ada. Algun Felip?

Al XIX, els Joans i Joseps de cada casa van conviure amb els Wenceslau, els Ildefons o els Estanislau d'altres cases. Molts famosos, en el camp de la política, la literatura o la ciència se'n van dir. Devien ser de bona família. Les bones i ambicioses famílies marquen els fills des del naixement. No et pots dir Hermenegild i ser un pelacanyes. Abril, Jan, Aran, Ona, Erill... Salvador de nou inèdit... Els nens són avui els reis de la casa. Tot gira al voltant seu. La paidocràcia s'imposa. Els noms els fan únics i distingits entre els Joseps i Joans, els entronitzen. Els reserven un gran futur, diu l'avi.